

Μια σκηνή από την καθημερινότητα ενός πολύ συνηθισμένου ζευγαριού.

Σκούπισε τα χέρια της και έκλεισε το μάτι της κουζίνας. Κοίταξε γύρω της να βρει το καπάκι της κατσαρόλας. Κάπου εκεί το είχε αφήσει. Να το. Τώρα είχε να δει το ψητό στο φούρνο, να βγάλει τις μπύρες από την κατάψυξη μη σκάσουνε, να αλλάξει μπλούζα γιατί αυτή λαδώθηκε, να στρώσει τραπέζι σιγά σιγά... Από το διπλανό δωμάτιο η τηλεόραση στη διαπασών. Ντέρμπι: Ολυμπιακός – ΑΕΚ ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων. Άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε να ξαναμετράει πόσοι θα καθίσουν, που θα καθίσει ο καθένας... Η τηλεόραση σιώπησε.

- Βάσω, που είναι τα τσιγάρα μου;

- Δεν ξέρω, Τάσο μου. Μήπως είναι στο τραπεζάκι;

Παύση. Με το τσιγάρο στο στόμα άρχισε να βγάζει τα πιάτα από τα ντουλάπια. Μια τζούρα εκλεκτό χαρμάνι, τέσσερα μεγάλα πιάτα, τέσσερα μικρά, μια τζούρα ακόμα, την πιατέλα για το ψητό, αλλά όχι τη μεγάλη -γιατί που θα χωρέσουν όλα;- , τρία μπολ για τις σαλτσούλες, δύο τζούρες ακόμα.

- Βάσω, δεν είναι εδώ.

- Δε ξέρω, Τασούλη μου, που είναι. Ψάξε.

Στην πόρτα της κουζίνας εμφανίζεται το περίγραμμα ενός χοντροκομμένου άντρα. Πλησιάζει το τραπέζι. Πιάνει ένα πακέτο τσιγάρα πίσω από τη φρουτιέρα, που είχε μετακινηθεί, για να στρωθεί το σερβίτσιο. Της τα δείχνει.

- Καλά, δε μπορούσες να μου τα φέρεις;

- Τάσο μου, εδώ ήταν; Δεν τα είδα.

- Γιατί να τα δεις; Εσύ έχεις τα τσιγαράκια σου εδώ, πάφα πούφα και μας δουλεύεις όλους φιλό γαζί ότι ετοιμάζεις κιόλας.

Δεν της φώναξε. Εκείνος έφταιγε, που τριάντα χρόνια τώρα, αντί να σηκωθεί να φύγει, αυτός εκεί. Να την ανέχεται. Να της φτιάξει σπίτι, να την τρέχει στους γιατρούς, λες κι αυτός δεν ήταν άνθρωπος. Και όχι τίποτα άλλο, άφησε και το παιδί να φύγει από το σπίτι. Αν δεν ήταν αυτός ποιος ξέρει που θα έμενε η κόρη του και με ποιον. Αμ τι... έφτιαξε και για την κοράκλα του σπίτι, δίπλα στο δικό του, λες και δε ξέρει τι του γίνεται και θα την άφηνε έτσι.

Αυτή άφησε το τσιγάρο της στο τασάκι και άνοιξε το πρώτο συρτάρι. Μαχαιροπέρουνα. Τέσσερα από το καθένα. Σε λιγότερο από ένα λεπτό το σπίτι είχε βρει τους κανονικούς του ρυθμούς και η τηλεόραση την έντασή της. Τώρα το τραπέζι ήταν σχεδόν έτοιμο. Έλειπαν μόνο τα φαγητά. Δεν ήταν ακόμα απλωμένα στα επίσημα πιάτα τους, αλλά κρυμμένα στο φούρνο και το ψυγείο, μη χάσουν τη ζέστη ή τη δροσιά τους. Μπήκε στο σαλόνι.

Καθημερινότητα

Συντάχθηκε απο τον/την Δώρα Μουλού
Κυριακή, 05 Φεβρουάριος 2017 19:34

- Τάσο μου, δεν πας να ντυθείς; όπου να 'ναι θα 'ρθουν.

- Τι θες ρε Βάσω; Δε βλέπεις ότι βλέπω μπάλα; Σε ενοχλώ εγώ όταν κάνεις δουλειές; Ας έρθουνε. Ο αδερφός σου είναι. Θα με παρεξηγήσει; Τι έχω; Με το σώβρακο είμαι;

- Όχι βρε Τάσο μου, αλλά....

- Ωχ... Αμάν ρε Βάσω... Αμάν... Έχασα τη φάση... Κοίτα τι έκανες τώρα... Αντε πήγαινε μέσα, ρε παιδάκι μου.

Το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε. Χαμογέλασε.